

בש"פ 8634/18 - מדינת ישראל נגד נידאל גזאל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8634/18

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקשת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

נידאל גזאל

בקשה שלישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר
הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת:

עו"ד עילית מידן

בשם המשיב:

עו"ד ליאור בר זוהר

החלטה

לפניי בקשה שלישית להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ב-90 ימים החל מיום 15.12.2018 או עד למתן פסק דין בת"פ 45433-09-17 בבית משפט השלום חיפה, לפי המוקדם.

1. שתי הבקשות הקודמות נדונו על ידי השופט י' עמית בבש"פ 4511/18 מדינת ישראל נ' גזאל (14.6.2018) (להלן: בש"פ 4511/18) והשופט ד' מינץ בבש"פ 6371/18 מדינת ישראל נ' גזאל (13.9.2018). כל אחד משופטים אלו הצביע על הצורך "לבחון האם קיימת חלופת מעצר שיכולה להקחות את מסוכנותו של המשיב [...] בשל התמשכות ההליכים והעובדה כי מדובר בהליך המתנהל בבית משפט השלום ובכמויות סם שאינן גדולות." (כדברי השופט עמית בבש"פ 4511/18 הנ"ל).
2. צורך זה לא מומש למרות שמשפטו של המשיב נמשך ולפי התרשמותי, לאור הדיון שנערך לפניי, עודנו רחוק מקו הסיום. הסיבה לכך נעוצה בהיות המשיב אדם בודד ודל אמצעים שאיננו מוקף באנשים קרובים המוכנים לערוב לו ולפקח עליו במסגרתו של מעצר תחת פיקוח אלקטרוני. באשר לעבירות בהן המשיב מואשם: אלו כוללות סחר בסם מסוכן מסוג הרואין בכמויות לא גדולות במיוחד, אך גדולות מספיק כדי לעבור את סף הצריכה העצמית. ברי הוא, כי עבירות אלו מצדיקות מעצר עד תום ההליכים מאחורי סורג ובריה בכפוף לחריג צר השמור לנסיבות מיוחדות שאינן מתקיימות בנאשם דוגמת המשיב דכאן, שלו הרשעות קודמות בתחום הסמים (ראו בש"פ 8667/18 מדינת ישראל נ' מיעראי והאסמכתאות הנזכרות שם (7.12.2018)).
3. כלל זה לא מוסר בקלות מסדר היום גם בחלוקת תשעה חודשי מעצר שלאחר הגשת כתב האישום נגד הנאשם. על נאשם כאמור חלה אמנם חזקת השחרור הקבועה בסעיף 61 לחוק המעצרים, אך חזקה זו ניתנת לסתירה, כאמור בסעיף 62 לחוק אשר מסמיכו להאריך את תקופת מעצרו של הנאשם, ואחר-כך לחזור ולהאריכה, לפרק זמן שלא יעלה על תשעים ימים בשל "סוג העבירה" ומכמה טעמים נוספים (ראו בש"פ 4848/17 מדינת ישראל נ' מטטוב והאסמכתאות הנזכרות שם (18.6.2017)).
4. מכאן הדילמה הבלתי פתירה שהונחה על שולחני. דומה, כי איש לא יחלוק על כך שראוי להמיר את מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריה במעצר תחת פיקוח אלקטרוני, אם הדבר הוא מעשי ובר ביצוע. בד-בבד, קשה לחלוק על כך שמעצר תחת פיקוח אלקטרוני איננו מעשי ללא מפקחים שעל אמינותם ויכולתם ניתן לסמוך (ראו בש"פ 1939/18 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 12 והאסמכתאות הנזכרות שם (13.3.2018)), ואלו אינם בנמצא. האם ראוי בנסיבות אלו להאריך את מעצרו של המשיב מאחורי סורג ובריה בשלישית, ואחר כך, בפעמים נוספות, כל עוד משפטו נמשך?
5. אינני סבור כך. הנני סבור כי משפטו של המשיב חייב להסתיים במהרה, ואם זה לא יסתיים במהרה מכל סיבה שהיא שהמשיב לא אחראי לה, יהא זה מחובתו של בית המשפט אשר דן בעניינו למצוא עבורו חלופה כלשהי לסורג ובריה. תוצאה זו מתחייבת לנוכח האמור בסעיף 1(ב) לחוק המעצרים וחזקת החפות הפועלת לטובת הנאשמים (ראו רינת קיטאי סנג'רו המעצר: שלילת החירות בטרם הכרעת הדין 207-205 (2011)).
6. בכפיפות לאמור בפסקה 5 דלעיל, אני מורה אפוא על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים.

ניתנה היום, ג' בטבת התשע"ט (11.12.2018).

ש ו פ ט

עמוד 2

